

214. Hangoljátok szíveteket...

(D.376)

1. Han - gol - já - tok szí - ve - te - ket, A Si - on - nak
Mi - e - lőtt még le - te - szi - tek Tes - te - te - ket,

hár - fá - ját, Is - te - nün - ket ma - gasz - tal - ni
föld po - rát!

So - ha meg ne szűn - je - tek; Ne - héz bár a

hi - tet vall - ni, Bé - kes - ség - ben tűr - je - tek!

2. Mennyben zeng az angyalsereg, Miként Isten tanítá;
Hogy mi is zengjünk földiek, Mindig Ő buzdít reá.
Hogy Őt tisztán szerethessük, Nékünk hű szívet adott,
És hogy méltón dicsérhessük, Erre adott Ő hangot.

3. Azok szomorúfűzfákra Függeszték hárfájukat,
Fájdalmukban dics-imákra Nem buzdíták magukat;
Nem úgy mi, kik Babilonnak Foglyai már nem vagyunk,
Szabad fiaí Sionnak S hű polgári maradunk!